

РЕШЕНИЕ

№ 1353

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12709** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, офис № 5, представлявано от управителя Е. С. Д., чрез представител по пълномощие адв. Ст. К. от САК, срещу решение от 07.08.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 453/2021 г. от СРС, НО – 9-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № К-0053868/26.11.2020 г., издадено от директора на Регионалната дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към ГД „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с което на касатора за нарушение на чл.61, ал.2 от Закона за туризма /ЗТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 10 000 лева, на основание чл. 182, ал.1 ЗТ.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е необосновано и постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са обсъдени всестранно, пълно и обективно доводите на жалбоподателя – нарушение на чл.14 НПК. Съдът не е основал решението си на всички събрани доказателствени материали. Не е обсъдено Писмо изх.№ Т-94-Е-122/08.01.2021г. на министерството на туризма, което е ключово. Съдът е достигнал до погрешни правни изводи, че дружеството е осъществявало туристическа агентска дейност. Не е налице и твърдяното в решението посредничество. Липсва съставомерност на извършеното от

касатора деяние. Моли съдът да отмени въззивното решение и постанови друго такова, с което да отмени НП. В открито съдебно заседание касационната жалба се поддържа от адв. К. и адв. А., представят се писмени бележки и се претендира присъждането на разноски списък.

Ответникът – редовно призован, не се явява и не се представлява. От упълномощения му процесуален представител адв. Ив А. е постъпило писмено становище, с които оспорва жалбата като неоснователна. Излага подробни съображения за законосъобразност на оспореното съдебно решение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Не се претендират разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63в от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя И. К. и свид. Л. Д.. Съдът е анализирал целия събран доказателствен материал, посочил е защо кредитира гласните доказателства и е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, тъй като той е извършвал туристическа агентска дейност без да притежава удостоверение по ЗТ за този вид дейност в нарушение изискванията на чл.61, ал.2 ЗТ.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за допуснати процесуални нарушения. В мотивите си районният съдия е разгледал подробно всички относими към спора писмени и гласни доказателства. Посочил от кои доказателства и защо извежда своите правни изводи. Посочено е защо съдът счита, че всичките доводи на жалбоподателя са неоснователни

и се опровергават от събраните доказателства.

От съдържанието на посоченото в касационната жалба писмо изх.№ Т-94-Е-122/08.01.2021г. на министерството на туризма става ясно, че дружеството е уведомило министерството на туризма за наетия имот в Гърция, като директорът на Дирекция „Туристическа политика“ информира касатора, че в Гърция следва да се спазват гръцките закони. Никъде не става въпрос за това дали следва да бъде извършена регистрация по чл.61, ал.2 ЗТ или не. Поради това писмото е неотнормимо към настоящия спор.

Неоснователно е оплакването за нарушение на материалния закон. Извършваната от касатора дейност попада в обхвата именно на § 1, т.61 от ДР на ЗТ. В тази насока въззивният съд е изложил убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за нужно да приповтаря.

Съдът намира за неоснователен и доводът на касатора за несъставомерност на деянието. Тезата на защитата на жалбоподателя, че тъй като се касае за договор за наем, извършването на туристическа агентска дейност е невъзможна, е несъстоятелна. Законът не въвежда изискване туристическа агентска дейност да се извършва само в собствени недвижими имоти, нито само на територията на РБ. Няма пречка това да става и в отдадени под наем недвижими имоти. Дали недвижимият имот следва да се определи като хотел или не също е без значение в настоящия случай.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на касатора за присъждане на разноски. Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д,ал.1 ЗАНН неоснователна е горната претенция на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.08.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 453/2021 г. от СРС, НО – 9-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :